

[Socialministeren.]

nemføres. Det, det kommer an paa, er at skaffe det nødvendige, der dog kan gennemføres.

Og hvad er dette Forslag andet paa dette Omraade, end hvad det danske Samfund har gjort lige siden 1892 paa et tilsvarende Omraade, nemlig med Hensyn til Sygekasserne? Overfor Sygekassemedlemmerne har man lige fra 1892 sagt: Hvis I selv vil forsikre jer mod Sygdom, skal vi, det danske Samfund, naar Sygdom rammer jer, og jeres ordinære Sygekassepenge er opbrugt, gennem Kommunerne give jer Adgang til at faa et tilsvarende Beløb fra det offentlige, forudsat at I vedvarende er syge og trænger til denne Hjælp. Det er akkurat det samme, man siger her i en meget værre Situation, for det er en kronisk Sygdom i den Forstand, at Samfundssygdommen, Arbejdsløsheden, strækker sig fra Aar til Aar og rammer for en stor Del de samme Personer. Her siger man: Hvis I har forsikret jer i Arbejdsløhedskasser, og denne Hjælp er opbrugt, vil vi, Samfundet, give Kommunerne Adgang til at yde jer den samme Understøttelse, som I selv har sikret jer.

Man vil formodentlig heroverfor fra de ærede Oppositionspartiets Side sige: Men du hjælper ogsaa Ikke-Arbejdsløhedskassemedlemmer. Ja, det gør jeg, og det gør jeg som en direkte Imødekommen overfor Venstre paa Grund af dets Udtalelser i Betænkningen i Fjor, men saa snart man viser dem denne Imødekommen, faar man at vide, at det er en ganske uoverkommelig Opgave. Saadan hed det ikke i Fjor, da hed det, at det var uforsvarligt at indskrænke sig til Arbejdsløhedskassemedlemmer, man maatte ogsaa tage Ikke-Arbejdsløhedskassemedlemmer med, og det har vi gjort nu. Men hvor er nu Interessen henne? Den er forsvundet. Hele Forhandlingen viser med al ønskelig Tydelighed — og man behøvede i øvrigt ikke at oppebie Forhandlingen for at vide dette, for det fremgaar af det ene Blad efter det andet tilhørende Oppositionspartierne —, at Formaalet med Stillingen til dette Lovforslag er et dobbelt, dels fordi man tror, at man ved at fremkalde Uro kan svække Regeringen, dels fordi man tror, at man ved at lade, som om det er Fagforeningspolitik og ikke Verdenskrise og de almindelige politiske Forhold, der er Skyld i Arbejdsløsheden, kan faa Befolkningen til at tro, at det er Arbejderne selv, som er Hovedaarsagen til, at deres Kolleger i stigende Grad lider under Arbejdsløshed.

Jeg tror, det vil blive en dyr Politik i

Længden for den højtærede Opposition. Jeg hører nok, man siger, at man har jo den almindelige Sociallovgivning, og jeg ved ikke, om det var den højtærede Ordfører Hr. Søren P. Larsen, der fandt, den var saa udmærket, men i hvert Fald henviste den ærede Ordfører Hr. Christmas Møller til, at man har jo Hjælpekasserne, hvis dette Lovforslag ikke vedtages. Ja, det er muligt, men det er ikke sikkert for en lang Række Tilfældes Vedkommende; efter den hidtil gældende Praksis, navnlig efter den Fortolkning af Hjælpekasseloven, der blev indskærpet af den daværende Indenrigsminister Dr. Krag ved den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelses Bortfald i 1927, er det ikke sikkert, at Hjælpekasserne, selv om de vilde, kan hjælpe en hel Række af disse arbejdsløse. Grundene hertil er mange.

Det er underligt, at man her Gang paa Gang skal staa og forklare ærede Medlemmer at Oppositionen, hvorledes Hjælpekasseloven er. For det første kan man ikke hjælpe dem, der ikke har fast Ophold paa Stedet, og de fleste eller i hvert Fald en lang Række Hjælpekasser indsætter bestemte Regler for at undgaa, at endnu flere strømmer fra karrige Landkommuner til Byerne, idet de bruger at indsætte en rigelig Karenstid og sige: saa længe skal du have haft Ophold her i Byen, hvis Hjælpekassen skal træde til, i modsat Fald maa du gaa paa Fattigvæsenet. Dernæst er der en Bestemmelse om, at man ikke i de sidste tre Maaneder maa have modtaget Fattighjælp, men der er mange af de arbejdsløse, f. Eks. Alimenter, der af en eller anden Grund er ude af Stand til at klare sig uden Fattighjælp, og som derfor er udelukket fra Hjælpekasserne. Endelig er der mange Hjælpekasser i dette Land, som uanset dette — jeg ved ikke, hvordan Kommunalbestyrelserne har stillet sig — ikke hjælper i Tilfælde af Arbejdsløshed. Det ved jeg positivt. Og der er andre Steder, hvor Kommunalbestyrelserne ikke kan overkomme det, fordi Kommunerne sidder i det, som de gør.

Altsaa, det er alt for godtkøbs! Og det er fuldkommen urigtigt, naar den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, ligesom den ærede Ordfører for Venstre, taler om Hjælpekasserne som værende lige saa gode som denne Lov, thi der er Tusinder, der ikke vil faa Hjælp af Hjælpekasserne, men vil blive henvist til Fattigvæsenet, hvis dette Lovforslag ikke vedtages — medmindre den nuværende Regering fortolker Hjælpekasseloven paa en anden Maade, end det hidtil er sket. Det